

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Cenjeni gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvo pismo in Vas vprašam, kako kaj živite — sem jako radoveden. Meni gre kaj slabo. Hodim v 6. razred ljudske šole v Šiški. Ravnokar smo dobili izpričevala. Imel sem jako slabo. Naš učitelj je strog za lene učence, za pridne pa dober. Za razrednika imamo gospoda Ivana Petriča, za kateheta pa g. patra Feliksa. Oba dasta dosti učiti, zato se ne morem dosti zabavati. Oče je pa še vedno pri vojaki. Potem ni nič drugega novega. Pa prosim, če kaj kmalu odpišete v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja
Stanislav Glavič
v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Kako živim? Hm! Sedaj so pač taki časi, da se more malokdo pobahati, češ, godi se mi izborni! Stiskamo se po ogromni večini v tesne razmere, a vsi potolaženi z upanjem, da nam po končani vojni pridejo boljši časi. (Kakor berem v Tvojem pismu, imaš Ti vojno — sam s seboj! Glej, da zmagaš plašljivca in obupneža, ki tiči v Tebi!) Moje največje veselje je dejstvo, da se tudi v teh težkih časih naša slovenska mladina tako zvesto oklepa svojega ljubega „Zvončka“ in mojega kotička. S to mladino in s tem listom stopam pogumno in ponosno lepši bodočnosti nasproti!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Dovolite, prosim, da se tudi jaz pridružim dopisovalcem v Vaš kotiček!

V šolo hodim v Dolenji vasi, v IV. oddelek enorazrednice. Tukaj dobivam Vaš list „Zvonček“, ki ga prav rada berem, posebno mi ugajajo otroška pisma in Vaši odgovori. Zato sem sklenila, da Vam tudi jaz pišem. Ako mi odgovorite, Vam bom še večkrat pisala.

Stara sem 12 let. Imam 2 sestri in 3 brate, sestri sta obe večji, pa tudi bolj debeli kakor jaz. Bratje pa so jako poredni ter mi nagajajo, kjer mi le morejo.

Imam tudi dve prijateljici, sosedovo Francko in Pepco. Francka je bolj tiha deklica, samo časih pove kakšno modro. Pepca pa je jako vesela in živahna, se rada smeje in poje ter mene in Francko izvrstno zabava. Končati moram, da Vas ne motim predolgo. Še enkrat Vas prosim za odgovor ter Vas iskreno pozdravljam.

Vam
vdana
Tončka Koritnikova,
Dolenja vas pri Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Tončka!

Ti poredni bratje! Kaj hočemo — mladi so še in zdravi, pa jim žilica ne da miru. Zato jim pa nagajivosti ne smeš šteti v zlo, saj Ti ne nagajajo iz hudobije. Sicer pa morem sklepati iz Tvojega pisma, da prav prijetno živite: med dekliško tihoto in modrost se vpleta živahnost in veselje — vse skupaj pa je znamenje in priča lepe mladosti. Blagor vam! Tako naj ostane še dolgo, dolgo!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. V prvih vrsticah Vas srčno pozdravljam. Kakor Vam je znano, hodim v šesti razred ljudske šole. Imamo veliko učenja, povrhu pa še strogega učitelja gospoda Ivana Petriča. Ravno včeraj smo dobili šolska naznanila. Moje je bilo jako slabo. Sedaj se pa trudim, da bo drugo boljše. Če se dobro učim, dobim dober red; če se pa ne, pa jako slabega. Zima je pri nas dobra, nimamo nič snega. Drugič Vam pišem kaj več.

Srčno Vas pozdravlja
Stanislav Bizjak,
učenc v VI. razreda v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Res so prišle na Tebe nadloge: imaš veliko učenja, povrhu pa še strogega učitelja! Ampak zdravilo zoper te bolečine si predpisuješ sam, rekoč: Če se dobro učim, dobim dober red; če se pa ne, pa jako slabega.

Torej: dobro se uči, pa se bo velikost učenja skrčila in strogost gospoda učitelja ublažila — pa bo dobro na vse strani! Sedaj, ko ni več zime, ampak nas lepa cvetoča priroda obdaja od vseh strani, upam, da je tudi v Tebi vstala vera v samega sebe: Z dobro voljo in vztrajnostjo premagamo lahko vse težave! — Potem pa bo tudi šolsko naznanilo ugodnejše

*

Cestiti gospod Doropoljski!

Danes sem se namenil, da Vam zopet enkrat pišem. — Doma smo zložili pesemco o solzni Avstriji. Ako Vam ugaja, prosim, da jo potisnite v svoj kotiček. Ako pa kaj ni prav, prosim, da blagovolite popraviti.

Iskreno Vas pozdravlja

Vam vdani

Emil Hreščak,

učenec IV. razr. 2. odd. v Ilir. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Emil!

Pesemca, ki ste jo doma zložili, je vendarle predolga — ima celih 17 kitic! Mislim, da ste malo preobilno metali besede na besede, da je končno zrasla tako dolga reč. Upam, da ne boste hudi doma, niti drugi kotičkarji se ne bodo jezili, ako pesmi v celoti ne priobčim. Zadoščata naj zadnji dve kitici, ki imata lepo vsebino in obliko:

Avstrija je naša mati,
njena zemlja nas živi;
hočemo zato ostati
zvesti ji do konca dni.

Daj ji Bog le srečno zmago,
da sovrage odpodi.
Avstrija, domovje drago,
naj na vekomaj živi!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Prvič se Vam upam pisati. Star sem 10 let, hodim v VI. razred. Imam dva brata in očeta pri vojakih. V šoli me najbolj veseli risanje. Prosim, potisnite to v svoj kotiček.

Srčno Vas pozdravlja

Viljem Ogorelec,

uč. VI. razr. pri Sv. Barbari v Holozah.

Odgovor:

Ljubi Viljem!

V vojni imaš dva brata in očeta. Gotovo so Tvoje misli vedno tam pri njih, saj so Ti ti trije med dragimi najdražji, med ljubimi najljubši. Če izrekam vročo željo, da se naj tudi ti trije po slavno dobojevanj vojni

zdavi vrnejo domov, sem prepričan, da govorim popolnoma tako, kakor želi Tvoje srce! — Ker Te risanje najbolj veseli, imaš bržkone že kako lepo risbo, ki mi jo pošlji na ogled!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Preden nadaljujem, Vas srčno pozdravljam in Vam želim vse dobro! V šolo hodim v Šmihel nad Mozirjem. Dobivamo tudi knjige. Izmed vseh mi je najbolj všeč „Zvonček“, posebno Vaš kotiček.

V šoli se učimo veronauka, pisanja, čitanja, računanja, risanja, zemljepisja in zgodovine. Stara sem 12 let in obiskujem našo enorazredno ljudsko šolo (I. razred 4. oddelka). Šolski pouk se začne ob devetih ter traja do dvanajstih. Potem pa grem z drugimi součenkami domov. Šolo obiskujem že šesto leto.

Prosim, če Vam je mogoče, objavite to pismo v „Zvončku“.

Iskreno Vas pozdravlja

Elizabeta Gregorčeva,

učenka v Šmihelu nad Mozirjem, Štajersko.

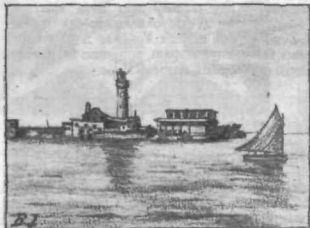
Odgovor:

Ljuba Elizabeta!

Hvala Ti za Tvoje dobre želje! Vračam jih Tebi in vsej slovenski mladini od vsega srca! Veseli me, da Ti je med vsemi knjigami „Zvonček“ najbolj všeč. Dobro vem, s kakšno marljivostjo in skrbnostjo se trudijo in delajo zanj prijatelji slovenske mladine. In ako od te same, torej s pravega mesta, prihaja pohvalna beseda, je to nam, ki pišemo in urejamo list, najlepše zadoščenje in in največje plačilo!

*

Kotičkove risbe

B. Jereb: Svetilnik ob morju

